Německo 1933 – 1945

1. Nástup nacismu

30. ledna 1933 v Německu nastupuje k moci totalitní nacistická vláda pod vedením Adolfa Hitlera. Záhy začíná realizovat svou zvrácenou rasovou politiku. Romové a Sintové (němečtí Romové) jsou v jejím pojetí nazýváni souhrnným termínem „cikáni" (Zigeunern).

Zákon o ochraně národa a státu (z 28. 2. 1933) označil „cikány" za tzv. asociály, neboli gaunerskou populaci.

Na základě zákona o ochraně před geneticky méněcennými potomky (ze 14. 7. 1933) dochází k prvním sterilizacím „cikánů".

Populace měla být „vylepšena" programy eutanazie a sterilizace. Zákon o ochraně před geneticky méněcennými potomky ze 14. 7. 1933 zavedl povinné sterilizace osob s dědičným postižením. Zdravotníci museli v rámci „prevence sociálních problémů" tyto choroby, a tedy i kandidáty na sterilizaci, povinně hlásit. Sterilizace tvořily u „cikánů" vyšší procento než u běžné populace, s větší intenzitou probíhaly od roku 1937. Některé Romy a Sinty sterilizace zachránily před transportem do koncentračních táborů.

Usmrcování z milosti v Německu?

Mnichov 1. dubna. (la) Orgán SS. das schwarze Korps zahájil novou kampaň za další vybudování zákonodárství o sterilisaci. V sensačním článku zasazuje se tento vlivný list o uzákonění tak zvaného usmrcení z milosti. Nevyléčitelně nemocný nebo jinak úchylní lidé, mají býti ve smyslu tohoto nového zákona státním orgánem sprovozeni se světa.

Usmrcování z milosti v Německu? A-zet, 2. 4. 1937

Plynová komora kamuflovaná jako sprchy. V takových zařízeních probíhala na některých psychiatrických klinikách eutanazie slabomyslných, Bernburg

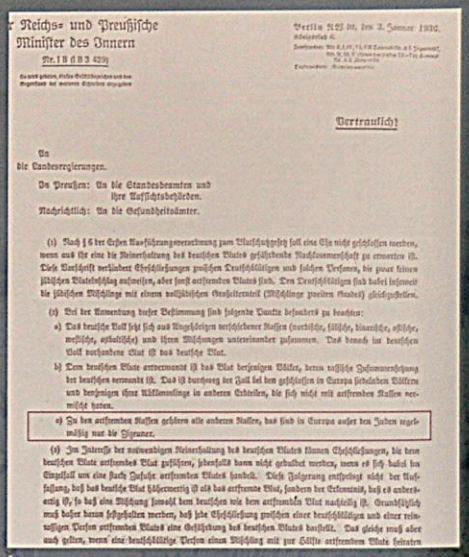

Reichs- und Preußische Minister des Innern

Nr. I B (B 3 429)

Berlin NW 40, den 3. Januar 1936.

Vertraulich!

An die Landesregierungen.

In Preußen: An die Standesbeamten und ihre Aufsichtsbehörden.

Nachrichtlich: An die Gesundheitsämter.

(1) Nach § 6 der Ersten Ausführungsverordnung zum Blutschutzgesetz soll eine Ehe nicht geschlossen werden, wenn aus ihr eine die Reinerhaltung des deutschen Blutes gefährdende Nachkommenschaft zu erwarten ist. Diese Vorschrift verhindert Eheschließungen zwischen Deutschblütigen und solchen Personen, die zwar keinen jüdischen Blutbestandteil aufweisen, aber sonst artfremden Blutes sind. Den Deutschblütigen sind dabei insoweit die jüdischen Mischlinge mit einem deutschblütigen Gesamtelternteil (Mischlinge zweiten Grades) gleichgestellt.

(2) Bei der Anwendung dieser Bestimmung sind folgende Punkte besonders zu beachten:

a) Das deutsche Volk setzt sich aus Angehörigen verschiedener Rassen (nordischer, fälischer, dinarischer, ostischer, westischer, ostbaltischer) und ihren Mischungen untereinander zusammen. Das bunte im deutschen Volk vorhandene Blut ist das deutsche Blut.

b) Dem deutschen Blute artverwandt ist das Blut derjenigen Völker, deren nördliche Bestandteilen der deutschen verwandt ist. Das ist hauptsächlich der Fall bei den geschlossen in Europa siedelnden Völkern und denjenigen ihrer Nachkommlinge in anderen Erdteilen, die sich nicht mit artfremden Rassen vermischt haben.

c) Zu den artfremden Rassen gehören alle anderen Rassen, das sind in Europa außer den Juden vorwiegend nur die Zigeuner.

(3) Im Interesse der notwendigen Reinerhaltung des deutschen Blutes können Eheschließungen, die dem deutschen Blute artfremdes Blut zuführen, jedenfalls dann nicht gebilligt werden, wenn es sich dabei um Eingriffe um eine starke Zufuhr artfremden Blutes handelt. Diese Folgerung entspringt nicht der Auffassung, daß das deutsche Blut höherwertig ist als das artfremde Blut, sondern der Erkenntnis, daß es unbestritten ist, daß eine Mischung zwischen dem deutschen wie dem artfremden Blut nachteilig ist. Grundsätzlich muß daher dann festgestellt werden, daß jede Eheschließung zwischen einer deutschblütigen und einer reinrassigen Person artfremden Blutes eine Gefährdung des deutschen Blutes bedeutet. Das gleiche muß aber auch gelten, wenn eine deutschblütige Person einen Mischling mit zur Hälfte artfremdem Blute heiratet

Říšský ministr vnitra Zemské vládě – nařízení k norimberským zákonům, 3. 1. 1936; v bodě c) jsou ve výčtu „druhové cizích ras" v Evropě uvedeni vedle Židů jen „cikáni"

2. Nacistická věda

Nacistická věda byla posedlá uplatňováním biologických hledisek, dědičné předpoklady označila za určující pro jednání člověka. Sociální, ale také asociální jevy se vysvětlovaly špatným genetickým základem. „Cikáni" byli považováni za dědičně, tedy nenapravitelně asociální skupinu lidí.

Propagandistický leták „Správná volba manžela jako předpoklad hodnotného a šťastného partnerského soužití. ...Ve tvé volbě leží osud tvého rodu a tvého národa."

Opatření směřující k „rasové čistotě" prováděl stát. Podklady k nim měl poskytnout pseudovědecký rasový výzkum, jenž měl také přesně vymezit skupiny obyvatel, kterých se budou tato opatření týkat.

Zatímco u většiny skupin pronásledovaných nacistickým režimem došlo k uplatnění rasových ukazatelů jen částečně, u Židů a Romů byl rasově biologický princip rozhodující.

Árijský typ v nacistické rasové propagandě

3. Norimberské zákony

Základem rasové politiky se staly tzv. norimberské zákony z roku 1935 zaměřené na „ochranu a očistu německé rasy".

Norimberský sněm, září 1935

Zákon na ochranu německé krve a německé cti zakázal smíšené sňatky ohrožující čistotu německé krve. Zakazoval manželství i mimomanželské poměry mezi Němci a příslušníky cizích ras.

Zákon o říšském občanství odlišil plnoprávné říšské občany od druhořadých státních příslušníků – „neárijců", kam patřili i „cikáni". V březnu 1939 ztratili „cikáni" i tento status.

Akce proti cikánům

Vídeň. Četnictvo ve východním Štýrsku zahájilo rozsáhlou akci proti cikánům. Při náhlé prohlídce v jejich táborech bylo zatčeno 300 cikánů a cikánek, kteří budou donuceni, aby pracovali buď při žňových pracích neb jinak. Štýrsko má dnes stále ještě asi 100 cikánských táborů, které mají asi 4.000 obyvatelů. Německá vláda rozhodla, že tyto tábory budou zrušeny a cikáni přidrženi k užitečné práci. (ČER.)

Akce proti cikánům. Moravské slovo, 10. 7. 1939

4. Místní internační tábory

Od roku 1935 začali být „cikáni" v Německu nuceně koncentrováni v rámci měst v místních internačních táborech. V mnoha městech vznikala tato ohrazená a kontrolovaná stanoviště vozů a maringotek, kam byli shromažďováni prakticky všichni místní „cikáni". Žili zde pod dozorem, vzdálit se mohli jen s povolením, ne však dále než do vlastního města.

Před olympijskými hrami v Berlíně (1936), byli do internačního tábora v Berlíně-Marzahnu soustředěni prakticky všichni místní „cikáni".

Sofie Bello, nar. 1934, držená v internačním táboře pro „cikány" v Halle, 1940